



# Obyčejná neobyčejná lžíce

pro setkání upravila  
**Maria Gernerová**

foto  
**Petr Kuník**



# Potřebujete

„zlatá” obruč

bílý šátek na vyplnění obruče

lžíce zabalená v bílém šátku

dekorační materiál

pro každého:

lžíce zabalená do šátku





**Co nám  
„zlatá“ obruč  
připomíná?**

**Dnes bude  
znázorňovat stůl.**

**Co všechno  
může na stole být?**

**Co teď asi leží  
na našem stole  
doma?**



**K tomu všemu  
si přidáme  
ještě jeden  
příběh.**



...a ještě něco.

**Vezmeme bílý kruhový  
šátek a rozložíme jej  
doprostřed.**





Po kruhu pošleme lžici  
zabalenou  
v bílém šátku.

Co to asi  
může být?



**Už víme,  
ale nevidíme.**



Lžička!





**Co bychom si  
teď tou lžící  
nejraději  
nabrali?**

**Rajskou.  
Kulajdu!  
Bramborový  
salát?**



**Jídlo je důležité.  
Bez jídla  
bychom  
nemohli žít.**

**Ale ke šťastné-  
mu životu  
jen jídlo  
nestačí.**

**Co si ještě  
můžeme na-  
vzájem přát,  
abychom se  
cítily dobře  
a abychom  
byly šťastní?**



**Budu vám vyprávět o jednom židovském rabínovi, který toužil vidět místa, kde je člověk nejvíce šťastný a kde je nejvíce nešťastný – nebe a peklo. Ten příběh se jmenuje „Lžíce s dlouhou rukojetí“.**

**Rabín poprosil Boha, aby mu dal nahlédnout, jak bude vypadat nebe a peklo. Bůh souhlasil s jeho přáním a požádal proroka Eliáše, aby rabína na jeho dobrodružné cestě provázel.**

*Koho bych si vybral jako průvodce já? Kdo chce může říct, s kým by se vydal na cestu.*

**Nejprve zavedl Eliáš rabína do rozlehlé místnosti. Uprostřed tam plápolal v ohništi oheň a nad ním cosi bublalo v objemném hrnci. Byla to lahodná omáčka. Kolem hrnce seděl dav lidí. Každý z nich třímal lžíci s dlouhou rukojetí a nabíral si chutnou omáčku. Ti lidé však byli bledí a hubení a celí přepadlí. V místnosti panovalo hrobové ticho. Rukojeti lžic byly totiž tak dlouhé, že jimi nikdo nedonesl lahodný pokrm do úst.**

*Děti mohou ukázat, jak se lidé tvářili a jak se snažili najíst.*



Rabín se otázal Eliáše, když se ocitli venku, co za podivné místo to navštívili. „To bylo peklo,” vysvětloval mu Eliáš.

A pak zavedl rabína do druhého sálu, který vypadal přesně jako ten první. Uprostřed opět plápolal oheň a na něm klokotal hrnec plný téže lahodné a voňavé omáčky. Kolem seděli lidé se stejnými lžícemi s dlouhými rukojeťmi. Navzájem se radovali z živého rozhovoru, který mezi sebou vedli. A jaký v tom byl rozdíl? Tito lidé z druhé komnaty se těmi dlouhými lžícemi nepokoušeli nakrmit sami sebe. Krmili jeden druhého.

*Děti mohou ukázat, jak se lidé tvářili a předvést, jak to lžící dělali.*

**„Ach, tak tohle je nebe!” vydechl rabín.**



**Uděláme si tady  
také kousek  
nebe.**

**Jeden druhému  
podáme lžíci  
a ubrousek.**

**Můžeš si  
vybrat, jaký  
chceš.**



**Prostřeme si.**





**Co bys chtěl mít  
ve svém nebi?**

**Tak to ti přeji!**



A ty?



**A někdo už to  
moc dobře ví!**





**Je dobře,  
že jsme tady  
a že nejsme sami.**

**Je dobře,  
že můžeme přijímat  
i dávat a že máme  
od koho přijímat  
a komu dávat.**

**Děkujeme,  
že se můžeme navzá-  
jem přijímat  
a dopřávat sobě  
i druhým všechno  
dobré.**

**Děkujeme ti,  
že největším darem  
jsi ty sám a že nám  
dopřáváš to nejlepší,  
co pro nás máš.  
Amen.**

**„Dát se vést sobectvím znamená smrt,  
dát se vést duchem je život a pokoj.”**

**(Řím 8, 6)**